

FORTITUD

Redacció i Administració

Laureà Miró, 42

Periòdic quinzenal

Preu: 15 cts.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Un trimestre: Ptes. 1

Festa de vells festa de tots

Dos personatges cel·lebres de l'antigor, anomenats Aristides l'un i Temistocles l'altre, eren dos enemics o millor encara dos adversaris formidables, però ab dos per igual dues figures força destacades que lluien al camp de la literatura amb singular èxit.

Amb motiu d'un viatge que feren per llurs afers, en trobar-se a la porta de la ciutat en la que havien d'evacuar l'assumpte que els hi menava, un d'ells dirigint-se a l'altre li digué ¿Vols amic meu que deixem ací les nostres enemistats per a rependre-les tan prompte sortim? Així ho feren; i es conta, que una vegada resolt l'objecte que els va dur allí, al trobar-se de retorn a les portes de la dita ciutat, no solsament no varen tornar ha agafar la enemistat que hi havien deixat depositada, sino que sempre foren amics exemplars i dilectes.

Serveixi l'anterior paràgraf d'exemple per a manifestar el desig que al cel·lebrar com cada any, la festa que ens aplega a tots sense distinció d'idees, sigui la base per a que la fraternitat no sigui un mot sense expressió i que l'anhel que ens fusiona a tots sia el punt de convergència per a futures actuacions d'aquesta classe. En cap mes acte que no sia aquest, es pot veure plasmada amb més fidelitat, ni tenir un relleu tan destacat la paraula germanor.

Hem de procurar que aquesta no sia la festa d'un instant ni d'un dia; no ha d'esser la flor ufana i flariosa, que es passa i es merceix en un breu termini, ni tampoc ha d'esser l'acte plé d'un entusiasme frenètic i delirant que imposa per la seva magnificència però que a l'igual que els focs d'artificis passats els instants en que es produïren, lluint esplèndides i refulgents imatges, vinguin acte seguit les tenebres de l'oblid, la realitat de la penúria, la foscor de la injustícia i que la fastuositat d'un dia, tan sols en resti el tràgic record d'unes hores plenes de promeses que la realitat del present transformi en tràgiques i punyents pel contrast amb la festa cel·lebrada.

Hem de procurar no viure d'homenatges ni de festivals prefèrits, hem de viure de realitats, del present, de positivismes i de tot quant ens pugui fer agradable la vida, tot i semblant la bona lleure, a l'efecte de que fructifiquin totes les obres de verdadera germanor, d'associabilitat, base de la caritat noble i enlairada, que honora al que la fa i dignifica al que la reb. Caritat que no a'ltra cosa vol dir el més bell dels mots, Fraternitat.

Tots hem d'excel·lir en atendre als Vells i en palesar d'una manera, entusiàstica, el respectuós carinyo que les persones ens inspiren. L'homenatge que als nostres Vells hauriem de retre i hem de retre, ha d'esser perpetu, etern, un homenatge en fi que evidenci a totes les generacions, el respecte i l'admiració que per tots els seus esforços i lluites els som deutors. Homenatge just, als que amb la seva suor i amb la seva sang ens han donat tot ço que gaudim i tenim dret a gaudir.

Per això, i parodiant als dos personatges que ens han servit de preàmbul us he de dir ¿Voleu ciutadans d'Hospitalet amics tots, que donem per deixades eternament a la porta de la nostra volguda ciutat, totes les diferències i antagonismes i que conjuntament laborem per a que els nostres desitjos de posar al marge de les necessitats, als nostres Vells i als ciutadans que per la seva necessitat en siguin mereixedors; sigui un fet?

UN FET LAMENTABLE

Tots els homes, en un temps determinat, cometem algún acte de més o menys conseqüències lamentables.

Això es propi d'humans, car humana és el defecte i humana la qualitat.

Els fets equívocs pervenen de la manca de control i de serenor, pervenen de la nostra individualitat imperfecte i lliure d'executar mantes voltes la idea que bull en la seva imaginació.

No és extrany, doncs, que la societat caigui sovint en l'error.

En canvi quan l'error o el defecte parteix de dins una comunitat de gentes que es qualifica posseïda d'un alt valor moral, pren un caire visible i grotesc.

I això ha escaigut ara en la nostra ciutat, en motiu de la propera festa del llibre.

Per una part, heus ací un clos cultural que sent la prouxa de portar a terme una bona venda de llibres, per altra part, un segon clos cultural amb la mateixa bona intenció proposa d'organitzar la venda susdita, conjuntament.

Fins ací la cultura està en bon lloc.

Però, l'entitat els components de la qual s'auto-qualifiquen d'alts valors morals refusen la companyonia dels altres perquè sembla que els bons senyors sacerdots de la palestra cultural i racial a l'estil del braç enlaire, no poden pas devallar segons el criteri llur a un nivell gens a propòsit.

Ultra de promoure un fet lamentable, mancat de tota lògica, els aristòcrates de la cultura mecanitzada s'han descobert un xic més